

Duben – červen

V těchto měsících probíhalo distanční vzdělávání. Učitelé se svými žáky spojovali prostřednictvím e-mailů, videokonferencí nebo audiokonferencí přes ZOOM, WhatsApp a Skype.

Od 25. 5. bylo umožněno žákům 1. stupně vrátit se do školy a od 8. 6. mohli školu navštěvovat 2x týdně žáci 2. stupně.

Žáci napsali, jak trávili období, kdy do školy nechodili.

Karanténa 2020

Mám se výborně. Když jsem na chalupě, jezdím s tatínkem na kole. Když není hezké počasí, zůstáváme v chalupě. Teď jsem doma u babičky, kde dělám domácí úkoly. Občas poslouchám rádia nejen z České republiky, ale i ze zahraničí. Už jsem poslouchal rádia ze Slovenska, Rakouska, Polska, Německa, Ruska, USA, Francie, a dokonce i z Jihoafrické republiky. Internetová rádia poslouchám nejen na počítači, ale i na mobilním telefonu. Občas také pomáhám s vařením. Když jsem na chalupě, hraju na klávesy, a když jsem doma, hraju na klavír. Hodně se mazlím se svým malým bratrem Honzou, který mě občas škádlí. Tahá mě za uši, schovává mě telefon, anebo mačká tlačítka na mém rádiu. Když je na chalupě hezké počasí, ležím v lehátku, nebo se houpu v síti. Občas se projdeme do vesnice, abychom věděli, jak to tam všechno probíhá.

Hodně se přes telefon a přes notebook spojuji s paní učitelkami. Přes telefon se spojuji s paní Kazimírovou, a přes počítač s paní Kučerovou. Paní Kazimírová mi volá podle toho, jak se rozhodne, ale s paní Kučerovou jsem spojený každý čtvrtek, kdy máme online hodinu angličtiny. Když jsem s paní Kučerovou, jsem moc šťastný, protože slyším i ostatní spolužáky.

Moc se těším, až to všechno skončí, a až se zase všichni sejdeme ve zdraví a v dobré náladě.

Marek, II. PrŠ

Když nechodím do školy, tak si povídám s kamarády. Chodím s maminkou na procházky po Tálíně. Pomáhám mamince v kuchyni s vařením. Dělám také úkoly, které mi přijdou. Píšu také něco na Pichtově stroji. Poslouchám muziku a filmy. Pomáhám mamince sázet kytky. Občas jsem jezdívala k babičce na návštěvy. Také chodím občas na výlety. Čtu knížky, které jsou zajímavé.

Eliška, II. PrŠ

Svůj čas trávím tak že mám výuku na dálku. A také chodím ven, aby mi ten čas rychle utekl. Píši si s kamarády, pomáhám mamince a tatínkovi. Za této situace si často myji ruce. A když mám dlouhou chvíli, tak hraju hry na počítači a dívám se na

televizi. Učím se přípravu pokrmů a komunikuji s paní Kazimírovou. Každý čtvrtek máme výuku angličtiny. A když ke mně přijede sestřenice Eliška, tak si s ní hraji. A chodím k babičce pomáhat s hospodářstvím. Moc se těším na září, až se zase sejdem všichni ve škole.

Jirka, II. PrŠ

V době karantény pomáhám mamce s vařením a občas to stojí za to. Mamka mě požádala, abych připravila těsto na bramboráky, které se zdařilo. Začala jsem vylévat tekutinu z nastrouhaných brambor a zašpinila jsem celý dřez. Snažila jsem se ze dřezu vyčistit vypadané brambory z toho nejhoršího. Pustila jsem se do loupání česneku, což bylo trochu lepší, až na pár slupek na zemi. Se solením mi pomohl bratr, protože by byly bramboráky přesolené. Do těsta jsem dala dvě vejčka, ale těsto bylo stále divné. Nakonec do kuchyně přišla mamka a řekla: „Tady to vypadá jak po výbuchu“. Dala se do dodělávání těsta na bramboráky. Začala se mě vyptávat: „Kolik si do těsta dala česneku?“ Já jsem odpověděla, že málo, aby těsto nebylo moc pálivé. Mamka mi vysvětlila, že do těsta patří česneku víc. Mouku jsem zapoměla, proto těsto bylo zvláštní a majoránku jsem nenašla. Ale jinak jsem byla pochválená až na ty nastrouhané brambory, co byly na zemi.

Nakonec to všechno dobře dopadlo a vše jsme snědli.

Lucka, II. PrŠ

Dívám se na televizi. Dělán domáci úkoly. Hraji na playstationu. Jezdím na nákup. Pomáhám s vařením. Poslouchám písničky. Pomáhám se dřevem. Pomáhám se zaléváním. Volám s tátou.

Derek, 8. ročník

Jak trávím čas v karanténě

Všechno to začalo někdy kolem poloviny března, kdy se v jeden krásný den ozval ze všech českých škol velký jásot. Dětský sen většiny z nás byl splněn, i když v tu dobu to tušilo jen málo lidí. Školy se měly zavřít. Bylo tu i pár jedinců, kterým se to nelíbilo, ale většina lidí byla naštěstí rozumná. Hodně lidí včetně mě si myslelo, že to bude tak na týden, možná 14 dní a přinejlepším maximálně na tři týdny, takže jsem neměl žádné plány. Můj jediný plán byl, pořádně si to užít a úkoly se zabývat až poslední den. Můj první týden byl tedy fakt pěkný, nic jsem nedělal a jen jsem válel šunky. Postupem času ale začala přibývat bezpečnostní opatření, nošení roušek zakázání akcí, zavírání restaurací, kin a podobně. To už si pomalu všichni začínali myslet, že to asi nebude týden, dva ani tři, ale mnohem déle. Nikdo si ale nemyslel, že to bude do konce roku. Já jsem pesimista, takže jsem si až do poslední chvíle myslel, že kdykoliv se můžu probudit s tím, že jdu do školy. To se naštěstí nestalo. Pak se ovšem stala jiná hrozná věc. Zrovna jsem se přejídal topinkami, když mamce zazvonil mobil. Byla to paní Machová. Všichni ztuhli a já věděl, že se stane něco moc špatného a taky se stalo. Mamka mi ze strachem v hlase oznámila, že budu mít každý pondělí a čtvrtek online matiku. Nechal jsem topinky topinkami a

s šíleným vztekem jsem začal pobíhat po bytě, mlátit do všeho, co mi přišlo pod ruku a hlasitě velmi sprostě nadávat. Tím dnem začala nejhorší věc na karanténě. Od toho dne každý můj den v karanténě probíhal podobně. Trávil jsem a trávím čas v karanténě se svými nejlepšími kamarády. Skoro není den, kdybych byl sám. Postupně se sice začaly přidávat další předměty, žádný ale nebyl už tak hrozný jako matika. Hodně lidí si začínalo říkat, že škola není nakonec tak hrozná a že už tam zase chtějí. Já a moji kámoši mezi ně ale nepatříme. Našlo se sice pár dnů, kdy jsme se trochu nudili, vždy jsme to ale vyřešili, nebo si prostě řekli, že bychom normálně chodili do školy a hned jsme si vážili i té nudy. Často se ty nejnudnější dny proměnily na ty nejlepší, protože já a moje kámošky, se kterými teď trávím skoro každý den, dokážeme vymyslet ty největší kraviny. Občas jsme jak malí, ale ty kraviny, co vymýšlíme, patří k mým nejlepším zážitkům v karanténě. Za karanténu jsem stihl např. sjet schody v nákupním vozíku, stanovat na zahradě před barákem, udělat pár povedených vtípků na mamku nebo třeba naučit se na skatu. Jsou tu ale i temné chvíle, a to hlavně když jsou online hodiny nebo píšu úkoly. Neříkám, že píšu všechny, na některé prostě kašlu. Shrnu bych to asi tak, že karanténa ze mě, negativního člověka udělala dočasně pozitivního. Když se děje něco špatného, řeknu si, že bych právě měl sedět ve škole a negativní emoce přejdou. Spousta lidí říká, že kdybych nemohl trávit karanténu s kamarády, chtěl bych do školy. Souhlasím s tím, že takhle je to mnohem lepší a jsem za to hodně rád, ale i nuda je pro mě lepší než škola, takže to není pravda.

Kryštof, 9. ročník

JAK TRÁVÍM ČAS V KARANTÉNĚ

V téhle slohové práci bych chtěla napsat, jak trávím čas v karanténě. Vstávám kolem 7-7.30. Během dopoledne se učím, čtu si Harryho Pottera nebo sleduji přes počítač policejní případy, které vysílá TV Markíza. Nebo sleduji samotnou televizi. Rozhodla jsem se, že každé úterý si budu dělat domácí školu podle toho, kolik budu mít úkolů. Po obědě telefonuji s Barčou Jičínskou, nebo si píšu s Nelčou Mudrovou, pokud už je vzhůru. Každé pondělí a čtvrtek voláme s naší třídou a s paní Machovou na doučování z matematiky a posílá nám také pravidelně úkoly. To samé s paní Výmolovou každou středu a pátek na češtinu a dějepis. S paní Šilhanovou v pondělí a čtvrtek na němčinu a angličtinu. Každý večer od 17 do 18 hodin sleduji v televizi prima pořad Policie v akci a v 19.30 zprávy na TV Nova. Někdy, když se domluvíme s Nelčou, tak si zavoláme a popovídáme si. Spát chodím kolem 22.30-23 hodin.

Dodatek

Místo téhle příšerné karantény bych šla nejradši do školy a učila se. Do školy bych chtěla jít hlavně kvůli kamarádům, už je na mě ta karanténa dlouhá.

Marika, 9. ročník

Během karantény toho nic moc zajímavého nedělám. Většinou pařím na mobilu, poslouchám nějakou hudbu a občas si něco zahraju na počítači. Jinak také dělám úkoly nebo se jdeme s mamkou projít po vsi. Občas si také napíšu s kamarády ze

školy. Upřímně, už se celkem těším na internát, ale karanténa je prostě karanténa. Je to celkem frustrující období, protože nemůžete dělat nic jiného než jen sedět doma a čekat, jak to dopadne. Ale aspoň máte dost času přemýšlet o sobě a krásách života. Naštěstí se většina vládních opatření začala rozvolňovat, ale bohužel pro nás školáky se toho nic moc nemění. A to je právě škoda. Takže nám nezbývá nic jiného než jen sedět doma, dělat úkoly, hrát hry, případně se jít projít po vsi. Ale na druhou stranu se toho můžeme leccos pro život naučit. Ať už jde o něco nového s počítačem nebo výpomoc v domácnosti, pořád se díky tomu ve svém životě posouváme o pár schůdků výše.

Pavel, 7. ročník

Jak trávím čas v karanténě

Čas v karanténě trávím tak, že buď jsem doma, kde hlídám svou mladší sestru. Byli jsme i v zoologické zahradě. Také trávím čas díváním se na filmy a na seriály. Každé pondělí a středu mám trénink tancování. Také dělám domácí úkoly, které mi posílají paní učitelky. Mám s paní učitelkami online vyučování v daný den. Jezdím jednou za 14 dní na týden ke svému příteli. Kde například jezdíme na kole a na motorce nebo se chodíme projít.

Amálka, 8. ročník

V době koronaviru jsem doma, do školy nemohu chodit, tak píšu úkoly s mamkou Je bezva, že ráno nemusím brzy vstávat, z postele lezu až kolem 9. hodiny. Dopoledne opisuji přírodopis, cvičení z českého jazyka, 2 krát týdně jsem na Whatsappu s paní Zikovou a procvičujeme matiku. Nějaká cvičení ze zeměpisu a fyziky dělám společně z Honzou. Po obědě jezdíme všichni na chalupu, když je hezky, chodím na hřiště nebo se jen projít, jde se mnou Honza, někdy i Tereza. Hodně času trávím na mobilu, poslouchám hudbu a píšu si s kamarády. Škola mně nechybí, ale stýská se mi po spolužácích. Těším se na září, až se zase se všemi setkám.

Tadeáš, 9. ročník

V době karantény jsem doma a kromě úkolů jsem na mobilu, stavím ze stavebnice CHEVA letadla, odpoledne jsem na chalupě, kde si užívám volno. Na chalupě mám také hodně kamarádů. I když mě občas úkoly štvou, tak alespoň nějaké udělám. Ale zase odpoledne si nechávám volné, takže nedělám úkoly. Nebýt rodičů, tak bych nějaké úkoly nevěděl, i když dělám úkoly většinou sám, ale někdy mi občas pomůžou. Těším se na léto, protože si zase od toho pořádně odpočinu. Musím říct, že učení ve škole je lepší než doma. Už se zase těším na kamarády ve škole.

Honza, 9. ročník

Jak trávím čas v karanténě?

No, nic zajímavého to zrovna nebude, ale určitě pár věci, co dělám... kromě vypracovávání domácích úkolů....

Z počátku to může znít trochu komicky, ale mám opravdu strašlivě rozbouraný režim spánku, spíše vstávání. Spát chodím vcelku v podobný čas, ale vstávám, jak je potřeba, anebo vstávám, jak se mi zachce 😊.

Je to rozdělené podle toho, co mám druhý den za online výuku a samozřejmě V KOLIK. V týdnu mívám většinou jen jediný den volna a to středu. I když namísto online hodin dělám úkoly, takže je to vlastně jedno 😊.

No, a teď zamíříme přímo k obvyklému postupu dne v karanténě. Vstávání už jsme tak nějak rozebrali, ale teď jdeme dále...

Ráno tedy vstanu, a pokud mám hned po probuzení výuku, což je dost časté, tak snídám až po výuce čili kolem 10:00 – 11:00. A to nehledě na to, že mám hlad jako vlk. Takže se občas i stane, že už papám rovnou oběd 😊.

Po obědě, někdy před obědem, začnu dělat úkoly, a jakmile dodělám úkoly, vrhnu se na ještě svou práci bokem... Spíše je to koníček, řekněme.

Dále to odpoledne bývá různé, ale například si s někým zavolám, nebo si pustím nějaké to video, seriál. Jasně je, že každý den se liší a nedá se podle tohoto, co zde píšu soudit, že takto to opravdu je. Je to pouze Z ČÁSTI pravdivé shrnutí, jelikož nebudu vypisovat, jak vypadá můj den a co dělám.

Večery mívám samozřejmě klidné a odpočinkové. Ale svůj režim změním, už jen pro to, že nechci život vést tímto v podstatě stejným denním režimem.

Nějaké výlety, bazény, samozřejmě práce, povinnosti, zábava, svoje hobby a nějaké ty líné dny. Dle mého život nekompromisního důmyslného stylu, ale to je jen taková dejme tomu mylná představa.

Život bych si ideálně zařídil tak, aby vyhovoval mně, mé (možná) rodině a podmínkám.

Jakub – hudební producent, designer, 8. ročník

Slavili jsme tátův svátek a pekli čokoládový dort. Babičce jsem pomáhal sbírat vejčka. Přijel k nám můj bratranec, s ním jsme hráli monopoly. Pomáhám mamince z vařením. Ve volném čase jezdím na kole nebo chodím do lesa. Taky si čtu knížky. Pomáhám tátovi na stavbě chatky. Když babička potřebuje tak jí pomůžu třeba zalévat květiny, S rodiči plánujeme, že pojedeme na vodu, sjíždíme jenom řeku Vltavu. Už se těším, až pojedeme na kánoji, jen škoda že s námi nepojede můj bratranec Míša.
Adam, 7. ročník

Jak trávím čas v karanténě

Čas v karanténě trávím z 80% na počítači, protože v podstatě nemám co jiného dělat. Sama ven nechodím, v podstatě ani nemám kam a kdybych měla kolem našeho baráku nějaké kamarády, tak bych s nimi párkrát někam třeba zašla.

Dalších 10% trávím na mobilu a těch zbylých 10% trávím kreslením podle předloh na mobilu, či počítači.

sleduju YouTube

- stříhám videa
- dělám úkoly
- hraju hry

- snažím se tvořit hudbu

Dovolím si tu trošku rozebrat tu hudbu, protože všechno ostatní je vcelku jasné. Je to už asi rok, co jsem si stáhla demo verzi placeného programu FL Studio 20 a snažím se podle tutoriálů na něm dělat nějakou hudbu. Důvod, proč jsem ještě nic neudělala, byl ten, že když chci uložit to, co mám hotové, tak se mi to nechce uložit, a nevím proč.

6. 6. 2020 jsem narazila na YouTubera Igor Pirov, který vysvětluje základy hudby a uvádí je do praxe. Dalo by se říct, že na tom není nic složitého, také, že není, ale problém je v tom, že nikde nemohu pořádně najít stránky toho programu + stojí nějaké peníze.

To ale neznamená, že se nebudu chtít hudbě věnovat, protože když dělám občas nějaké svoje verze písniček pro Marušku, tak si většinou najdu nějaké karaoke písničky, za den až tři se naučím text z 60 až 80% a pak tvořím vlastní text, který pak nahraju přes OBS (Open Broadcaster Software) - nahrávací a streamovací program, pak ten záznam nahraju do svého programu Wondershare Filmora 9 a pak z toho všeho vzniká něco takového: <https://www.youtube.com/watch?v=pyUWrHXo4sc>

Sice to tak nevypadá, ale jedna písnička mi zabere udělat třeba týden nebo dva, záleží, jak moc je náročná. Podle mě je na tom všem nejtěžší udělat rytmický a rýmovací text, aby to sedlo do melodie a rytmu daného instrumentálu, pak si s tím jen hraju v editaci a vyjdou z toho někdy překvapivé věci. V tuto chvíli (červen 2020) chystám pro Marušku písničku k jejím osmnáctým narozeninám, která bude mít i videoklip, který jsem nikdy nenatáčela, takže to bude docela dobrá zkušenost + musím dodělat ještě druhý (možná i třetí) hlas k té písničce a dát tam ozvěnu pro lepší poslouchatelnost.

Co se týče malování, tak zde také přikládám fotku na srovnání:

Draw version

Original

Jeden takovýto obrázek mi zabere někdy i tři hodiny.

Tak to by bylo nejspíš vše, co o karanténě dělám, snad jsem to podala v pohodě. 😊

Nela, 10. ročník

Jak trávím čas v karanténě

Upřímně, karanténa je docela fajn. Někdo se však může domnívat, že v karanténě jenom sedím u počítače a spím minimálně do dvou. Opak je však pravdou. Kvůli některým nesvědomitým pedagogům musím vstávat nejpozději v 10 a potom ještě dvě hodiny počítat výrazy, a podobné hlouposti. Ale naštěstí nějaký ten čas mi na hry také zbyde. A nejen na hry, dokonce si občas s rodiči zajdeme na nějaký ten výlet. Většinou na ryby, což mě skoro vždycky nebaví, neboť jsem asociální typ a rád sedím doma, nejlépe u počítače.

Po škole se mi vůbec, ale vůbec nestýská, a opravdu nechápu některé žáky, že se do ní těší a že do ní ještě tento rok budou chodit.

Matvej, 9. ročník

Jak trávím čas v Ochmaranténě

No tak vzhledem k tomu, že Ochmaranténa je už pěkně dlouho, tak jsem asi před měsícem začala dělat online koncerty. To znamená přidělovat tak trochu Elišce práci. Moje live koncerty totiž vyžadují, abych se učila nové písničky, které i třeba neumím, takže mi s nimi Eliška občas musí pomoci. Takže to tu máme první činnost, kterou tedy dělám každý den. Zpívám, kdybych to měla sečíst, tak asi 5 hodin denně. Už nám začaly v divadlech zkoušky, takže když mám zkoušky, tak to třeba vytáhnu na 7 hodin, jinak to bude asi 5. Další věc, kterou v karanténě dělám, jsou domácí úkoly, ale ty jsou celkem jednoduché, takže mi to ani tak dlouho netrvá. No a pak už je taková pohodička, jdu třeba ven, nebo děláme s Eliškou hlouposti. Minulý týden jsme vyráběly něco z tvrdnoucí modelíny tvrdolíny. Také si povídám s Evelí. To naše povídání by si zasloužilo samostatnou kapitolu, protože jsme schopné si volat 8 hodin denně. No a jsem na mobilu.

A to je asi všechno, co tak dělám v tom snad nekonečně dlouhém volnu.

Bára, 9. ročník

Co dělám v karanténě?

Desátý březen tohoto roku vypadal ze začátku jako obyčejný nudný školní den. Když však krátce před desátou hodinou vláda na tiskové konferenci oznámila, že se s účinností od 11. března zakazuje osobní přítomnost studentů na základních, středních a vysokých školách, náhle se vše změnilo. Nikdo se nedokázal soustředit na učení a všem se honilo hlavou několik otázek. Je to pravda? Týká se to i naší školy? A pokud ano, co vlastně doma budeme dělat? Když jsem zjistil, že odpověď na první dvě z těchto otázek je ano, začal jsem přemýšlet nad tou třetí. Uvědomoval jsem si totiž, že mám před sebou několik týdnů, možná i měsíců, strávených doma a že bych to měl nějak využít. Začal jsem tedy přemýšlet nad tím, na co všechno mi v poslední době nezbyl čas. Vzpomněl jsem si na spoustu videí, filmů nebo knih, o kterých jsem v poslední době slyšel, začal jsem si zapisovat jejich názvy a zatímco ostatní spolužáci měli strach, že se doma budou nudit, já věděl, že budu mít o zábavu postaráno. A nemýlil jsem se.

Začal jsem hned po návratu ze školy a díky tomu jsem již onoho dne stihl zhlédnout několik videí od Kovyho, Lukefryho a podobných youtuberů, vyzkoušet několik nových mobilních aplikací, zahrát si pár her a začít číst po delší době zcela dobrovolně nějakou knihu. Konkrétně šlo o knihu „Kdo chytá v síti“ od Mariky Pecháčkové, která obsahuje rozhovory s několika internetovými sexuálními predátory, kteří se nedávno také objevili v dokumentu Víta Klusáka s názvem V síti. Samotný dokument se snažil především upozornit děti a jejich rodiče na problém sexuálního zneužívání dětí na internetu, kniha jde ale více do hloubky a řeší se v ní, jak je vůbec možné, že je někdo schopný komunikovat na internetu s dětmi tímto způsobem a co ho k tomu vůbec vede. A musím uznat, že to bylo poměrně zajímavé čtení, byť ne úplně veselé. A překvapilo mě, že jsem tuto knihu zvládl přečíst za pouhé 3 dny, jindy totiž čtu jednu knihu někdy i několik týdnů nebo měsíců. Byl jsem nadšen a začal jsem přemýšlet, co si přečtu dál. Knihu Rudý Zeman od investigativního novináře Jaroslava Kmenty? Nebo autobiografii youtubera Kovyho s názvem O všem? Anebo snad knihu Waltera Isaacsona o Steve Jobsovi, zakladateli společnosti Apple? Nebo něco úplně jiného? Tomu říkám dilema. Než jsem se ale rozhodl, má čtecí nálada se nějak vytratila a jediná kniha, kterou jsem od té doby přečetl, byl Máj od Karla Hynka Máchy, a to je opravdu málo. Nyní jsem tedy začal číst dvě knihy, z nichž jednu čtu na čtenářský deník a druhou dobrovolně. Tou první je Na západní frontě klid a tou druhou kniha s názvem Queen - Neznámá historie, kterou napsal Peter Hince, který v sedmdesátých a osmdesátých letech asistoval kapele Queen na koncertech, a v knize vypráví své zážitky z této doby.

Přečíst jsem toho tedy za ty necelé 3 měsíce moc nestihl, stihl jsem ale spoustu jiných věcí. Být si to občas ani neuvědomuji, nejvíce času jsem strávil poslechem hudby. Jsem sice rád, že jsem doma a ne ve škole, to ticho domova na mě ale občas působí trochu depresivně, a proto mám prakticky pořád puštěnou na pozadí nějakou hudbu. Každý den mám náladu na něco úplně jiného, někdy si pustím alternativní rock, jindy jazz nebo soul a někdy, když už mi opravdu hrabe, třeba i německou alternativní hudbu z osmdesátých let, nebo nějakou podobnou šílenost. Člověk by nevěřil, kolik skladeb a alb si můžu poslechnout během vypracování domácích úkolů.

Další činnost, na kterou jsem měl hodně času, bylo hraní her. Sice nejsem ten typ člověka, co sedí celý den u počítače a neustále na něm hraje hry, jednou za čas ale nějaká ta hra neuškodí. Poslední dobou mě nejvíce baví hry, které můžu hrát online s více lidmi najednou, např. RSGames, což je taková velká sbírka her pro nevidomé, které jsou sice poměrně jednoduché, ale kouzlo celé této sbírky her je v tom, že zde hráči můžou společně chatovat nebo si třeba puštět hudbu a komentovat ji. Někdy hraju s lidmi, které znám, jindy s náhodnými lidmi, kteří jsou zrovna připojeni na herní server. To je obzvláště nyní velmi zajímavé, mám totiž šanci zjistit, jak současnou situaci prožívají lidé z USA, Velké Británie, Itálie, Indie nebo třeba Pákistánu. Občas hraji i různé další hry, ale ne až tak často.

Když se někdy večer nudím a nemám náladu na čtení, poslech hudby ani na hraní her, tak se rozhodnu, že se podívám na nějaký film nebo seriál. Pro tyto účely je skvělá webová stránka s názvem Audio Vault, na které je něco okolo 10000 filmů a seriálů s audio popisem pro nevidomé. Vše je sice v angličtině, ale to vůbec nevadí,

většinou se všemu dá rozumět a navíc mám skvělou příležitost k procvičení se v angličtině.

Často se také dívám na různá videa na Youtube. Někdy jsou to jenom takové s prominutím blbosti, ale občas se podívám i na něco zajímavého, např. na videa od youtubera Bronislava Sobotky, který ve svých videích celkem zábavnou formou upozorňuje na chyby, které dělají Češi v angličtině, nebo třeba od youtubera Stanislava Hrušky alias Standashow, který často rád tvrdí, že nedělá videa pro děti, a jde to vidět. Zatímco ostatní youtuberi tvoří většinou poměrně jednoduchý obsah, youtuber Standashow natáčí rozhovory s různými známými i méně známými osobnostmi, nedávno například s kuchařem Zdeňkem Pohlreichem, moderátorem Lubošem Xaverem Veselým, zpěvákem Janem Pokorným známým pod pseudonymem Pokáč, nebo s některými českými politiky, jako je např. Ivan Bartoš, Zdeněk Hřib, Pavel Novotný nebo Václav Klaus ml. A byť s některými z nich, obzvláště s posledním jmenovaným v některých věcech nesouhlasím, vždy je velmi zajímavé slyšet i jejich názory. Člověk by se totiž podle mě nikdy neměl uzavřít do své názorové bubliny.

Snažím se také sledovat zprávy, ale v poslední době už ne tolik jako dřív, většinou na to totiž nemám čas nebo chuť. Snažím se ale současné dění sledovat alespoň trochu, takže mám v mobilu aplikaci Minuta po minutě od Deníku N, která mě několikrát za den upozorní, když se stane něco důležitého, na sociálních sítích sleduji několik politiků a novinářů a když mám někdy čas, podívám se i na nějaké české zpravodajské servery.

Poslední dobou také trochu experimentuji se svým novým počítačem, který jsem před nedávnem dostal. Je to sice Macbook, ale nainstaloval jsem si na něj Windows a nyní objevuji různé možnosti Windowsu, které mi na Macu chyběly. Sice mi je operační systém MacOS stále o něco sympatičtější, musím uznat, že například formátování textu je na Windowsu mnohem jednodušší. A nyní zkoumám i matematický program pro Windows zvaný Blind moose, který se mi pravděpodobně bude velmi hodit na střední škole, tedy pokud se dostanu do integrace.

Z výše napsaného to může vypadat, že celý den sedím u mobilu nebo počítače a nedělám nic jiného. Sice uznávám, že u zmíněných zařízení trávím někdy až moc času, snažím se ale dělat i jiné věci. Chodím s rodiči ven, občas se s nimi podívám na nějaký film nebo si s nimi prostě jen tak povídám, chodím do bazénu, čas od času zavolám prarodičům a samozřejmě také hraji na klavír, dělám úkoly, jím a spím. Zkrátka se snažím, abych to velké množství volného času, které nyní mám, využil nějak smysluplně a abych si nemusel třeba za rok vyčítat, že jsem tu karanténu tenkrát úplně promarnil.

Tomáš, 9. ročník

Co všechno dělám v karanténě

V karanténě se toho samozřejmě moc dělat nedá, ale něco málo se zde najde :)
Dělám většinou úkoly, které nám učitelé posílají. Hraju hry, poslouchám hudbu a mám vyučování přes internet. Snažím se být v kontaktu se svými přáteli. Ted', když už to situace povoluje, jezdíme s rodinou k babičce, kde chodím ven s kamarády, nebo zde také grilujeme. Zrovna minulý týden jsme s mamkou a bratrem Jiřím byli na návštěvě u známých. Den jsem si velice užil a myslím, že nejen já. Také jsme slavili mé narozeniny. Z dárků jsem byl velice nadšený a jsem doted'! Koukám se

vždy večer na filmy, když zrovna nějaké dávají. Ale abych se přiznal, docela mi chybí škola. Ne kvůli vyučování, ani kvůli internátu, ale kvůli kamarádům a učitelům, které mám rád.

Martin, 7. ročník

JAK JSEM TRÁVIL ČAS V KARANTÉNĚ

Celou karanténu jsem trávil u babičky se svou sestřenicí. Učili jsme se a chodili jsme ven. Já jsem dělal videohovory s rodiči a s učitelkami. Hrál jsem si se psem a mazlili jsme se a tak. Byl jsem doma, pak jsem jel zase k babičce a jeli jsme na čarodějnice. Tam přijeli hasiči, městská policie a klasická policie. Nakonec to dopadlo dobře, neskončili jsme na policejní stanici. Na čarodějnicích jsem jezdil sám autem a čtyřkolkou. Nyní o víkendu nám zemřela Roxy. Stalo se to v sobotu dopoledne. Bylo jí 8 let a měla kašel a pak jí selhalo srdce. Odvezli jsme jí do krematoria. Dívali jsme se na Netflix na kriminální seriál Money Heist. Byli jsme na motokárách ve Zličíně.

Damian, 9. ročník

Odpočívej v pokoji :(

